

A.F. STEADMAN

SKANDAR
EN DE
CHAOS
PROEVEN

Vertaald door Maria Postema

Amsterdam · Antwerpen

Em. Querido's Uitgeverij

2024

PROLOOG

Commodore Nina Kazama komt de schade aan de Bron opnemen.

Ze weet het niet.

Instructeur Rex Manning rijdt met haar mee. Zijn zilverhoorn glanst in de zon die net boven de rotsen uit komt.

Hij heeft geen idee.

Vijf trotse vedetten bewaken de gapende wond in de grazige zijkant van de Bron.

Ze hebben niets in de gaten.

De vedetten gaan opzij voor de twee belangrijkste ruiters van het Eiland.

Niemand heeft het gemerkt.

Commodore Kazama tuurt door het gat naar de grote zaal.
Rex Manning, de nieuwe voorzitter van de Zilverkring, komt
naast haar staan.

Ze zullen de schrik van hun leven krijgen.

Commodore Kazama knippert met haar ogen, die nu gewend
zijn aan het donker. 'Waarom zitten de eieren voor de volgen-
de zonnewende niet in hun standaard?' wil ze weten. Maar de
vedetten hebben het monument tegen een aanval van buiten-
af beschermd.

Ze beseffen nog steeds niet dat het allemaal voor niets is geweest.

De commodore klimt door het gat, schopt in haar haast nog
meer aarde los. Rex gaat achter haar aan.

Alle eierstandaards in de grote zaal zijn leeg.

Het enige wat ze vasthouden is lucht.

Ze beginnen iets te vermoeden.

Rex is de eerste die het denkt. Nina kijkt hem aan en de angst
grist haar ademhaling weg. Hun voetstappen galmen door de
stille zaal als ze naar de opslagruimte een verdieping lager
rennen.

Geen eenhoorneieren.

En de verdieping daaronder.

Geen eenhoorneieren.

En elke verdieping, lager en lager, tot in de krochten van de
oeroude berg.

Leeg.

En eindelijk dringt het tot hen door.

Hier zullen dertien jaar lang geen eenhoorns uit komen.

Een hele generatie ruiters verloren.

Nu staan ze op het gras terwijl de golven onder hen tegen de Spiegelrotsen slaan.

‘Het moet geheim blijven,’ zegt Nina. ‘Beloof dat je het aan niemand vertelt!’

‘We vinden die eieren wel,’ zegt Rex knikkend. ‘Wij samen.’

Maar de waarheid hangt zwaar tussen hen in.

De Bron is leeg.

HOOFDSTUK ÉÉN

BETSY'S BROODJES

Skandar Smith was op zoek naar Schelmengeluk. Alweer. Sommige mensen zouden misschien zeggen dat je een bloeddorstige eenhoorn niet kwijt kunt raken. Maar die mensen hadden duidelijk nog nooit een eenhoorn ontmoet die aan het derde jaar van de Horstraining ging beginnen. In de loop van de zomer waren de Uitvliegereenhoorns zich zo gaan misdragen dat Skandar vrij zeker wist dat ze nu echt totaal onhandelbaar waren. En dat gold dus ook voor Schelmengeluk.

Het was de laatste dag van de vakantie en Skandar had bijna de hele ochtend gezocht, met zijn Shekoni-zadel over zijn ene arm en het hoofdstel om de andere. Nu zat hij op de Horstheuvel gefrustreerd handenvol gras uit de grond te rukken. Schelm ging er al weken steeds vandoor – Skandar had geen idee waarnaartoe – en vandaag hadden ze met het viertal afgesproken om in Vierpunt te lunchen.

Precies op dat moment kwam Bobby Bruna op Toornvalk de

heuvel af gedenderd. Ze zag eruit als een echte onverschrokken luchtvechter, met de mouwen van haar versleten ruitersjack opgerold, zodat de loodgrijze veertjes van haar mutatie tot aan haar ellebogen zichtbaar waren.

Valk galoppeerde recht op Skandar af en Bobby wachtte net iets te lang voordat ze haar vaart liet minderen. Bobby's mondhoeken trilden toen Skandar geschrokken overeind krabbelde. Dat was dan duidelijk: ze had het expres gedaan.

'Heb je hem al gevonden, geestjongen?' vroeg Bobby, zonder op Skandars lijkbleke gezicht te letten.

Skandar overwoog even om over haar gevaarlijke rijgedrag te klagen, maar het was bijna etenstijd en een Bobby met honger was een Bobby met een rothumeur.

Hij zuchtte alleen. 'Nee. Gaan jullie maar vast.'

'Maar we hebben na de lunch toch met je zus afgesproken? Bij de Vesting.' Bobby liet de teugels los zodat Valk een langslappend konijntje van de grond kon graaien.

Skandars gezicht vertrok bij het horen van de krakende botjes.

Bobby lette er niet op. 'Als we bij die toptent willen eten die ik heb gevonden, moeten we nu weg. Het wordt daar superdruk!'

'Ik snap nog steeds niet waarom je niet gewoon zegt waar we heen gaan.'

'Het is een verrassing,' zei ze ontwijkend. 'Eh... sinds wanneer is hij degene die te laat komt?'

Mitchell Henderson kwam op Rosse Nachtpracht naar hen toe gereden. Rosse leek meer een demon dan een eenhoorn: haar manen en staart stonden in lichterlaaie, net als haar ogen en hoeven. Maar Skandar zag het nauwelijks, want zijn eigen

eenhoorn, Schelmengeluk, draafde opgewekt naast zijn vorige beste vriendin.

‘Daar ben je!’ Skandar sloeg zijn armen om Schelms nek, boos en opgelucht tegelijk. De eenhoorn zwiepte enthousiast met zijn hoofd en de witte geestbles onder zijn hoorn glom in de zon. Hun blijdschap omdat ze weer herenigd waren golfde door de band, al was Skandar een stuk minder vrolijk toen hij zag dat Schelms zwarte vacht, die gisteren nog had geglansd, nu onder een dikke laag stof zat.

‘Waarom is-ie zo smerig?’ vroeg Bobby. Valk dribbelde meteen opzij, want die had een hekel aan viezigheid.

‘Sorry dat ik jullie onderbreek,’ zei Mitchell sarcastisch, ‘maar gaat iemand nog vragen of alles oké met me is?’

Om de een of andere reden hing Mitchells groene jack open over zijn blote bruine borst en was de rits ervan helemaal verdwenen.

Bobby snoof.

‘Niet lachen, Roberta. Pas op, hoor.’

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Skandar voorzichtig.

Mitchell zuchtte en de vlammeende lokken van zijn mutatie wapperden. ‘Rosse, dat is er gebeurd. Ze zet al de hele zomer dingen in de fik, en tegenwoordig ben ik kennelijk ook een doelwit.’

Skandar fronste zijn wenkbrauwen. ‘Maar ze zou jou nooit pijn doen, toch?’ Ja, de eenhoorns van het viertal gedroegen zich de laatste tijd steeds grilliger, maar ze zouden hun eigen ruiters toch niet expres in gevaar brengen?

‘Daarom heb ik geen shirt aan!’ zei Mitchell geërgerd. ‘Dacht je dat ik het gewoon een beetje warm had of zo?’

‘Ik...’ Skandar keek even naar Bobby, die op haar hand beet

om niet in lachen uit te barsten. ‘Ik snap het niet.’

‘Rosse had de stof rond de rits van mijn jack verbrand, zodat ik het niet meer dicht kon doen,’ tierde Mitchell. ‘En daarna deed ze hetzelfde met mijn shirt, en nog voordat ik mijn reserveshirt kon aantrekken ging dat er ook aan. Ik voel door de band dat ze het allemaal echt hilarisch vindt. Ze hield pas op toen ik met een ontbloot bovenlijf rondliep!’

‘Ik hoop niet dat ze hierna aan zijn broek begint,’ mompelde Bobby tegen Skandar, die zijn grijns probeerde te verbergen.

‘Wat staan jullie te fluisteren?’ vroeg Mitchell fel.

Bobby herpakte zich snel. ‘Kom, we zijn al te laat. Flo zet Kenna af en dan zien we haar in Vierpunt. Ik heb de bardsmid ook uitgenodigd.’

Mitchells ogen werden groot. ‘Gaat Jamie mee? Wat een ramp.’ Hij gebaarde naar zijn vernielde jack, dat openwaaide door de wind. De vuurspeld glinsterde in de zon.

Skandar kreeg een idee. ‘Je kunt het halstertouw van Schelm om je middel binden.’ Hij gaf het aan Mitchell. ‘Dan blijft je jack in elk geval dichtzitten.’

Mitchell keek achterdochtig naar het blauwe touw, maar leek te beseffen dat hij geen andere optie had als hij op tijd wilde zijn. En Mitchell had een hekel aan te laat komen.

‘Misschien wordt het wel een nieuwe trend,’ gniffelde Bobby.

‘O, hou toch je mond,’ snauwde Mitchell terwijl hij het touw vastknoopte.

Skandar zadelde Schelm en reed achter de anderen de Horstheuvel af naar de grootste winkelstraat van Vierpunt. Het was fijn om te zien dat veel van de levendige rode, blau-

we, groene en gele boomhutten herbouwd waren na de elementaire vernietigingen uit Skandars Jonkiejaar. En in de verte priemde de Speer van de Zilvervesting weer de lucht in.

Maar veel andere gebouwen op het Eiland moesten nog gerestaureerd worden, en Skandar was zelf ook nog niet helemaal hersteld van alles wat er in juni was gebeurd. Tijdens de zomerzonnwende had het Eiland zichzelf bijna vernietigd met zijn eigen verstoorde magie, die uit balans was geraakt doordat de Zilverkring wilde eenhoorns vermoordde. Skandar, Bobby, Flo en Mitchell hadden uiteindelijk ontdekt dat ze het Eiland konden redden door in een duel de benen staf van de Eerste Ruiters en zijn wilde-eenhoornkoningin te winnen. Maar daarna was Skandar in een onvoorstelbare nachtmerrie beland. Zijn zus Kenna had een band gekregen met een wilde-eenhoornveulen. De Wever, hun moeder, had voor Kenna net zo'n band gesmeed als ze zelf had.

Commodore Kazama had geschokt maar rechtvaardig gezegd dat Kenna bij Skandar mocht blijven tot er een besluit over haar toekomst met de wilde eenhoorn was genomen. Eerst had Skandar geprobeerd het van de positieve kant te bekijken. Het was geweldig geweest om zijn vader te kunnen schrijven dat Kenna in de Horst was. Maar toen de rust een beetje was teruggekeerd, begon Skandar zich zorgen te maken over de onnatuurlijke band die zich rond het hart van zijn zus had gewikkeld. In de Wildernis van zijn Heltersdromen keek hij regelmatig hoe het met Kenna's voorbestemde eenhooring, de gestippelde grijze schimmel. En hoe langer Nina erover deed om een beslissing te nemen, hoe vaker hij zich afvroeg of er niet een manier was om Kenna toch die eenhoorn en dat leven te geven.

‘Je denkt ongebruikelijk diep na over iets,’ merkte Bobby op terwijl de loodgrijze Valk naast Schelm kwam lopen.

‘Hoe weet je dat?’

‘Dan krijg je altijd een deuk in je voorhoofd,’ zei ze. Bobby had een grote mond, maar stilletjes had ze goed in de gaten hoe mensen zich voelden, vooral Skandar.

‘Over mijn zus,’ zei hij alleen maar. Hij wilde nog niets kwijt over de mogelijke hereniging van Kenna met haar voorbestemde eenhoorn. Hij moest er eerst meer over weten.

‘Ja, waar is Nina mee bezig?’ briepte Bobby. ‘Dat slome ge-doe is echt niks voor een luchtvechter. Hak gewoon de knoop door! Wat denkt ze dat die onderzoeken gaan aantonen? Dat de Wever zich in Kenna’s zadeltassen heeft verstopt?’

Bobby was van het begin af aan woedend geweest over de testen die Kenna en haar wilde-eenhoornveulen in de Zilvervesting moesten doen, het hoofdkwartier van de Zilverkring. Ze snoof steeds laatlunkend als Flo zei dat de nieuwe voorzitter van de Zilverkring, Rex Manning, veel aardiger was dan zijn vader Dorian Manning was geweest.

‘Dat is ook niet zo moeilijk, hè?’ had Bobby uiteindelijk ge-snauwd. ‘De vader van Rex heeft vorig jaar bijna het Eiland verwoest. Hij wilde óns laten arresteren voor de eenhoornmoorden die hij zelf pleegde.’

Skandar vond het maar niks dat Kenna achter de schildenmuur van de Vesting zat. De Zilverkring, alleen toegankelijk voor ruiters met een zilverhoorn, was de machtigste organisatie van het Eiland. En de zilverruiters zagen de geestvechters al eeuwenlang als hun rivalen.

‘De Vesting is de veiligste plek voor die onderzoeken, Skar,’ had Flo volgehouden. ‘Voor Kenna én voor het Eiland. Ver-

wondingen door wilde-eenhoornmagie genezen nooit, weet je nog?’

Nu, een maand of wat later, wilde Skandar best geloven dat Flo gelijk had. Kenna moest regelmatig naar de Vesting en er leek nooit iets vervelends te gebeuren. Ze was ondervraagd over haar verblijf bij de Wever, verhoord over haar onnatuurlijke band en daarna had men willen weten of ze elementenmagie kon gebruiken. Ze mocht van de vedetten niet op de wilde eenhoorn zitten, alleen haar hand op de eenhoornhals leggen. Tot nu toe had ze nog geen vonkje kunnen oproepen.

Bobby bleef naast Skandar rijden. ‘Vraag je je weleens af,’ vroeg ze, ‘wat Kenna al die tijd bij de Wever heeft gedaan?’ Ze klonk aarzelend, minder zeker van zichzelf dan anders.

‘Volgens Kenna hebben ze nauwelijks gepraat en was de Wever alleen maar bezig met de voorbereidingen voor haar band,’ zei Skandar terughoudend. ‘En ik geloof haar.’

‘Ja, ik geloof haar natuurlijk ook, maar... waarom zou Erika Everhart een band voor haar dochter smeden en haar vervolgens in de steek laten zodat ze naar de Horst kon huppelen? Dat voelt niet erg... Weverig.’

‘Nee,’ zei Skandar grimmig. ‘Klopt. Maar ik weet zeker dat Kenna ons alles heeft verteld. Ze snapt nu hoe slecht de Wever is. Ze wil hier opgeleid worden tot eenhoornrijder – dat was altijd onze grootste droom.’

Alleen hadden ze daarbij niet echt een wilde eenhoorn voor zich gezien.

Bobby wees. ‘Hierheen!’

De drie vrienden reden vanaf de winkelstraat naar een groepje bomen met allerlei restaurants tussen hun takken. Er klonk ontspannen geroezemoes, vermengd met het gekletter

van bestek. De geuren waren om van te watertanden. Skandars maag begon te knorren toen ze langs Eilandtaco's reden, maar hij zag ook pizza's, curry, tapas, falafel, ramen, gegrilde kip en zelfs pannenkoeken.

Plotseling veranderde het gebabbel en begonnen de stemmen vol ontzag te fluisteren.

'Dat is die zilverhoorn uit de Horst!'

'De dochter van Olu Shekoni.'

'Moet je zien hoe die glanst!'

Flo Shekoni was er. Zilverdolk liep fonkelend door de smalle straat naar de rest van het viertal toe. Zilverhoorns waren zeldzaam en sterk, en Dolk riep altijd bewonderende reacties op, ook al had Flo een hekel aan alle aandacht.

Flo zocht eerst Skandars blik en glimlachte geruststellend. 'Alles goed met Kenna – prima zelfs. Toen ik haar bij de Vesting afzette zei Rex dat dit waarschijnlijk de laatste keer is.'

Skandars hart maakte een hoopvol sprongetje. Misschien was de nieuwe voorzitter van de Zilverkring echt een verbetering?

Flo keek naar Mitchell, die het halstertouw van Schelm opnieuw om zijn middel knoopte. Ze trok een vragende wenkbrauw op.

Skandar grinnikte. 'Vertel ik straks wel.'

Dolk liep achter Schelm aan en Flo snoof de lucht op. 'Het ruikt allemaal heerlijk! Volgens mijn moeder is het eten op het Eiland na het Verdrag veel beter geworden.'

Skandar boog zich over Schelms vleugel om een paar menu's te kunnen lezen die aan de boomstammen hingen. Hij was een beetje overweldigd. De meeste dingen had hij nog nooit gegeten, en dat kwam niet doordat hij een Vastelander

was. Bij hem thuis hadden ze nooit geld gehad om uit eten te gaan.

Terwijl Flo, Mitchell en Bobby kletsten over gerechten die hem niks zeiden, vlocht Skandar zijn vingers door de manen van Schelm. De zwarte eenhoorn bromde zacht en zijn buik trilde onder Skandars benen. En op de een of andere manier leek het ineens een stuk minder erg dat Skandar veel dingen niet kende. Schelm kon het allemaal niets schelen.

‘Kijk eens aan, daar zullen we de bardsmid hebben!’ Skandar keek op door Bobby’s harde stem.

‘Dat moet je niet zeggen,’ klaagde Jamie, die naar de vier ruiters liep.

‘Wat zie je er leuk uit, Jamie,’ zei Flo.

Weg was het leren schort met zakken vol rammelend gereedschap, weg waren de asvegen van het werk in de smidse. Hij droeg zelfs een groen overhemd.

‘O, vind je? Dank je,’ zei Jamie afwezig, en hij haalde zijn hand door zijn goudbruine haar. Zijn verschillend gekleurde ogen, het ene groen en het andere bruin, gleden naar Mitchell, die halverwege het afstijgen was verstijfd.

‘Hulp nodig?’ vroeg Jamie met een zweem van een glimlach om zijn lippen.

Mitchell liet de voorkant van zijn Taiting-zadel los en plofte op de grond. ‘N-Nee, het gaat goed, geweldig, fantastisch,’ stamelde hij. Hij duwde zijn bruine bril omhoog en trok wanhopig aan zijn jack.

Jamies blik bleef rusten op het blauwe halstertouw rond Mitchells middel.

Mitchells brandende haar begon feller te gloeien. ‘Eh, ja, lang verhaal. Het komt door Rosse, die...’

‘TA-DAAAA!’ riep Bobby. Ze stonden bij een boomhut die Betsy’s Berelekkere Broodjes heette. Bobby wees met een vriendelijke vinger stralend naar het menu aan de boom. Flo en Skandar keken elkaar niet-begrijpend aan.

Mitchell was woedend. ‘Ga je me nou vertellen dat die geweldige lunch van jou, waar je mensen halfnaakt naartoe hebt gestuurd, in een broódjeszaak is?’

‘Dit is geen broodjeszaak, Mitchell. Betsy’s is een broodjes-delicatéssenzaak. Een broodjesrestauránt, zou je zelfs kunnen zeggen.’ Bobby staarde verrukt naar de kaart.

‘Betsy’s is top,’ zei Jamie knikkend. ‘Ik kom hier best vaak.’

‘Er is natuurlijk ook niks mis met broodjes,’ zei Mitchell snel.

Skandar en Flo stegen af om het menu te kunnen bekijken.

‘Dat meen je niet,’ zei Skandar, die meteen moest lachen.

‘Bobby, hoe heb je Betsy zo ver gekregen?’ vroeg Flo, die duidelijk bang was dat hier mensen gechanteerd waren. Want Bobby’s noodboterhammen, belegd met boter, kaas, frambozenjam en Marmite, waren berucht bij haar viertal.

Mitchells mond hing open. ‘Maar jouw broodjes zijn een gevaar voor de gezondheid.’

‘Volgens Betsy lopen ze supergoed,’ verkondigde Bobby trots. ‘Kom!’ Ze trok de teugels van Valk door een van de metalen ringen die daar hingen voor gasten met een eenhoorn en beklom de touwladder met drie sporten tegelijk, waardoor de anderen wel achter haar aan moesten.

In de boomhut stond een vrouw achter de kassa. ‘Ha, daar hebben we onze broodje-van-de-maandmaker,’ zong ze toen ze naar haar toe liepen. Ze had zwarte krullen, een regenboogkleurig schort en een vrolijk, enigszins rood aangelopen gezicht.

‘Hoi Betsy!’ Bobby wiebelde op haar tenen, met blosjes op haar lichtbruine wangen van opwinding. ‘Vijf Noodbroodjes alsjeblieft.’

‘Eh, Bobby, ik wilde eigenlijk die met mayonaise,’ zei Skandar vlug.

‘Voor mij de vuurzonekip,’ zei Mitchell.

‘Ik heb zin in de frizure garnalen,’ zei Flo schuld bewust.

Betsy klakte met haar tong. ‘Jullie weten niet wat je mist. Het Noodbroodje loopt als een trein.’

‘Maar bestelt iemand het ooit een tweede keer?’ mompelde Mitchell tegen Skandar.

Uiteindelijk wilde Jamie Bobby’s broodje wel proberen als ze belofde dat ze hem dan niet meer ‘de bardsmid’ zou noe-

men. Jamie had nooit in zijn ouders' voetsporen willen treden door ook bard te worden, ook al had hij in juni zijn waarlied gezongen.

De broodjeszaak was duidelijk populair. Ze wurmden zich langs Reece, de smid van Valk, die Bobby brommend begroette. Hij was een oudere man met een grijze baard, en niet al te vriendelijk. Hetzelfde gold voor de smid van Rosse, die al voor vier verschillende ruiters harnassen had gemaakt. Anders dan Jamie hadden zij er geen behoefte aan om vrienden met Uitvliegers te worden.

Er was nog maar één tafeltje vrij op het platform buiten. Jamie zwaaide naar een luidruchtige groep en er kwam een jonge vrouw naar hen toe met een broodje in haar hand. Haar lichtblonde haar zat in een strakke staart.

Jamie stelde haar op eerbiedige toon voor. 'Dit is Clara,' zei hij. 'De smid van de commodore-eenhoorn.'

Maar Clara keek naar Mitchell. 'Wat is daarmee gebeurd?' Ze gebaarde naar zijn verschroeide jack.

Jamie gaf antwoord om Mitchell niet in verlegenheid te brengen. 'Hij is een Uitvlieger in de Horst.'

'Aah. Derde jaar. Je had eens moeten zien hoe opstandig Gemiste Bliksem was aan het begin van Nina's Chaosproeven. Ik kreeg haar harnas bijna niet aan.'

'Dus dit gedrag is normaal?' vroeg Mitchell schuchter.

'Heel,' stelde Clara hem gerust.

'En een eenhoorn die gewoon de hort op gaat als hij er zin in heeft?' vroeg Skandar zacht.

'Minder gebruikelijk, maar niks om je zorgen over te maken.'

'Valk is helemaal niet veranderd,' zei Bobby. 'Ze is nog steeds perfect.'

‘Opscheppen is niet netjes, Bobby,’ zei Flo vermanend.

‘Hoe gaat het met Nina?’ Jamie klonk bezorgd.

‘Nog hetzelfde.’ Clara zuchtte. ‘Ze is elke dag uren weg, maar ik weet dat ze niet aan het trainen is, want ze draagt nooit een harnas. Als ze terugkomen is Bliksem uitgeput en Nina somber.’

‘Wat is er dan aan de hand?’ vroeg Skandar. Hij dacht aan Kenna en aan de beslissing die over haar toekomst genomen moest worden.

‘Geen idee.’ Clara haalde haar schouders op en het gereedschap in haar schortzakken rinkelde. Ze keek naar Flo. ‘Je vader heeft al geprobeerd om met haar te praten, maar ze ontloopt hem.’

De vader van Flo was Olu Shekoni, de beste zadelmaker van het Eiland. Nina had een Shekoni-zadel, net als Skandar.

‘Als Nina zo doorgaat plaatst ze zich dit jaar nooit voor het Chaoskampioenschap.’ Clara klonk gefrustreerd. ‘We zouden voor drie overwinningen op rij gaan. Dat is nog nooit iemand gelukt!’

Skandars maag kromp samen. De enige andere commodore die bijna drie Chaoskampioenschappen achter elkaar had gewonnen was zijn moeder, Erika Everhart, met haar eenhoorn Bloedmaan Equinox. Maar Bloedmaan was bij hun derde poging tijdens de race gesneuveld en daarna had Erika de duistere kant van haar wilde eenhoorn omarmd om de Wever te worden.

‘Gaat het, Skar?’ vroeg Flo vriendelijk terwijl de anderen met Clara praatten. ‘Ben je zenuwachtig voor de training van morgen? Mitchell weet zeker dat de instructeurs meer over de Chaosproeven zullen vertellen.’

‘Een beetje,’ zei hij, maar hij meende het niet. De andere Uitvliegers probeerden allemaal zoveel mogelijk te weten te komen over de uitdagingen die ze in het derde jaar zouden krijgen. Vooral omdat ze na het Trainingstoernooi en het Jonkiesteekspel nu de Chaosproeven moesten halen om in de Horst te mogen blijven. Volgens Skandars oudere vrienden van het Slechtvalkgenootschap werden die in de elementzones gehouden. Ze waren elk jaar anders, zodat de leerlingen geen idee hadden wat hun te wachten stond.

Dat had Mitchell er natuurlijk niet van weerhouden om de hele zomer research te doen naar eerdere Chaosproeven. Maar toen hij na het leeswerk echte Juvenielen en Jagers naar hun ervaringen had gevraagd, hadden de meesten er niet over willen praten. Flo was bang dat ze getraumatiseerd waren. Volgens Bobby hielden ze hun mond om bij toekomstige Chaoskampioenschappen minder concurrentie te hebben. Maar Skandar had niet echt opgelet – hij had zijn eigen onderzoek gedaan.

‘Ik ga even naar Craig,’ zei hij toen hij de boekverkoper aan de andere kant van het platform zag zitten.

Craig was de eigenaar van boekwinkel Elementaire Delen. Hij was een vriend van de geestvechters en verzamelde kennis van de oudere ruiters, wier eenhoorns gedood waren toen hun element was verboden. En hij was ook als enige op de hoogte van Skandars stiekeme hoop dat hij Kenna met haar voorbestemde eenhoorn zou kunnen herenigen.

Vlak voordat Skandar bij Craig was, moest hij ineens weer denken aan het moment waarop Kenna in de chaos van de Horst was opgedoken. Skandar verstijfde. Opnieuw wierp ze hem al zijn leugens voor de voeten: over zijn element, over

hun moeder. Hij had geprobeerd om uit te leggen dat hij een Heler was, een geestvechter die met behulp van dromen ruiters kon opsporen en verbinden met de eenhoorn die voor hen uit het ei had moeten kruipen. Hij had geprobeerd te vertellen dat hij over een gestippelde grijze wilde eenhoorn had gedroomd die voor háár was voorbestemd. Maar het was allemaal te laat geweest. Skandar kreeg buikpijn bij de herinnering aan de afstandelijke uitdrukking op Kenna's gezicht, die hem het gevoel had gegeven dat hij haar voor altijd kwijt was.

Maar daarna had Skandar gezegd hoe erg het hem speet. En Kenna had verteld dat ze zó ontzettend graag een eenhoorn wilde dat ze van het Vasteland was vertrokken met de toenmalige voorzitter van de Zilverkring, Dorian Manning, om vervolgens aan hem te ontsnappen en verleid te worden door de leugens van hun moeder. En toen, met al hun fouten op tafel, hadden broer en zus elkaar vergeven.

'Wat zit hierop, joh?' vroeg Craig toen hij Skandar bij zijn tafel zag treuzelen. Hij tuurde naar de klodders jam en Marmite die uit zijn broodje dropen.

Die vraag bracht Skandar weer terug in het heden. Hij grinnikte. 'Dat wil je niet weten.'

'Hoe gaat het met Kenna?' vroeg Craig vriendelijk, en hij gebaarde dat Skandar moest gaan zitten.

'Ze is weer naar de Vesting.' Skandar haalde diep adem. 'Heb je nog iets gevonden?'

Craig schudde zijn hoofd en zijn knotje wiebelde. 'Geen van de geestvechters die ik tot nu toe heb gesproken weet iets over onnatuurlijke banden, laat staan of die weer verbroken kunnen worden. Ze hebben ook nog nooit geprobeerd een voorbestemde band te verbreken: een gebonden eenhoorn doden

is al eeuwen een misdrijf. En we weten hoe fout het kan gaan als je een wílde eenhoorn doodt.'

Iemand kokhalsde.

Mitchell huilde van het lachen. 'Ik heb je gewaarschuwd!'

Jamie had een hap van zijn noodbroodje genomen.

'Ik denk dat ik die van mij nog even bewaar,' zei Craig tactvol, en hij stond op. 'Ik blijf zoeken, maar je moet goed bedenken hoe ver je hierin wilt gaan. Kenna houdt van die wilde eenhoorn, toch?' De bruine ogen van de boekverkoper keken vragend in die van Skandar.

'Ja, maar ik... ik weet nog niet eens of ik het ga zeggen,' stamelde Skandar. 'Het hangt af van wat er met Kenna gaat gebeuren, snap je? Ik moet haar beschermen.'

'Iemand beschermen is niet altijd hetzelfde als iemand gelukkig maken,' waarschuwde Craig. 'Dat moet je niet vergeten, Skandar.'

Het viertal wachtte op Kenna Smith aan het eind van een berkenlaantje. Ze stonden er nog maar een paar minuten toen Schelm en Rosse met vereende krachten een tak boven Valk in brand staken, die verontwaardigd begon te krijsen. En terwijl ze de as uit haar perfect geborstelde manen schudde, ging het toegangsschild in de muur van de Zilvervesting omhoog.

Er verscheen een eenzame ruiter met een wilde-eenhoornveulen aan een lijn.

Skandar keek Havikswoede aan. Hij hield de starwedstrijd maar een paar tellen vol voordat hij knipperde en ondanks de warme septembermiddag moest huiveren. In de ogen van de wilde eenhoorn zag hij eindeloze duisternis en onsterfelijk lijden. Havikswoede was veroordeeld tot een leven in de eeuwi-

ge dood. En Skandars grootmoedige, heel erg levende zus had een band met haar.

Net als Schelm in het Kuikenjaar was het wilde veulen de afgelopen maanden zo groot als een paard geworden. Maar daar hielden de overeenkomsten wel op. Schelms hoorn was net zo zwart als zijn glanzende vacht, die van Havik was doorzichtig en spookachtig. Haar honingkleurige vacht werd nu al kaal en dof. Na twee jaar trainen op de Horst was Schelm gespierd, met volle, krachtige vleugels. Maar bij Havik kon je de botten zien zitten: een paar knobbelige wervels op haar rug, vijf dunne ribben die tijdens het lopen op en neer gingen, een glimp van een dijbot als ze haar voorbeen optilde. Sommige veren waren al uitgevallen en hadden leerachtige plekken achtergelaten, waardoor haar vleugels op die van een enorme vleermuis leken in plaats van die van een grote roofvogel.

Want Havikswuede zou altijd wild blijven. Haar band was onnatuurlijk, niet voorbestemd. Havik hoorde eigenlijk bij een andere ruiter, die nooit op dertienjarige leeftijd tijdens de zomerwende naar de Bron was gekomen. En Kenna was voorbestemd geweest voor een andere eenhoorn, de schimmel met de grijze stippels die nog altijd eenzaam door de Wildernis dwaalde.

Kenna glimlachte naar Skandar en de waarschuwing van Agatha Everhart over Kenna's wilde eenhoorn zweefde weer door zijn hoofd: *Je hebt toch gezien wat die onnatuurlijke band met Erika heeft gedaan... Vijf elementen die je in vijf verschillende richtingen trekken... Vijf manieren waarop de eenhoorn haar kan beheersen.*

Skandar had altijd gehoopt dat Kenna naar het Eiland zou komen, dat ze samen Chaosruiters zouden worden. Maar wat

als het Eiland haar te gevaarlijk vond? Als ze niet in de Horst mocht trainen? Wat moest Skandar dan?

Hij werd er bang van, en opnieuw piekerde hij over zijn half uitgewerkte plannen, over het idee van een andere toekomst voor zijn zus. Hij nam zich voor om die nacht bij Schelm in de box te slapen en in een Helersdroom de grijze eenhoorn van zijn zus te zoeken. Om te kijken of alles goed was met Kenna's voorbestemde eenhoorn.

Gewoon voor de zekerheid.